

[Morten Lange.]

på et eller andet tal, som er tocifret og nede i den nederste ende af tabellen, og det vil altså med andre ord sige, at indgangspengene er lave, som jeg antydede det.

Når hr. forsvarsministeren var så uforstående over for mit lille optimistiske opslag, så er det måske nødvendigt for mig nu at understrege over for ham, at selv en sådan nedskæring naturligvis er fremmed for de konservative, og jeg håber, den vil være et godt varsel for fremtiden.

Men jeg synes, at hvad der står meget klart, det er, at de radikale kan ikke have en tilsvarende grund til at glæde sig, for deres indgangspris er meget, meget lavt noteret. Og yderligere — og det er det, jeg synes vi må se at få en klaring på inden ret længe — er der for mig ingen tvivl om, at det, som vi nu altså erfarer, nemlig at den tidligere forsvarsministers budgetter åbenbart fremsættes uændret af regeringen, gør det helt klart, at den radikale spare-sæson er ovre; jeg tror endda nærmest, efter hvad vi har hørt, at det tyder værre, for denne idé med, at man skal kunne putte en hel eskadron jetjagere ind i disse budgetter ud over, hvad der var forudset, det tyder på, at der er indbygget hævelse i den militære bolledej, så jeg tror, at der er alvorlig grund til at se med skepsis på, hvorledes udviklingen vil blive fremover.

Derfor tror jeg, man bliver nødt til at benytte denne optakt, denne ganske lille, bitte lysning, til at trække det andet motiv, der har optimistisk valør, ind i billedet, nemlig hr. Victor Grams og også hr. J. O. Krag's håb om en ny forsvarsordning på et lavere plan — økonomisk lavere plan, går jeg ud fra det fortrinsvis skulle være; jeg håber, det vil blive en realitet, og jeg tror, det bliver meget nødvendigt, hvis ikke vi skal komme ud for en yderligere stigning i de militære budgetter, som jeg synes vil være en overordentlig beklagelig udgang på et valg, som havde én karakter mere end noget andet, nemlig at det radikale venstre fik en stor fremgang, og formodentlig fordi

de ville spare på militæret. Jeg håber, der bliver realiteter i det. Jeg beder om, at forligspartnerne virkelig alvorligt vil overveje, om det ikke er på tide at opsige det forlig, som man nu har hængt på så længe, som aldeles ikke svarer til omstændighederne, og som i højeste grad trænger til en fornyelse, inden man risikerer, at forsvarsudgifterne bare stiger i en eller anden ukontrolleret takt. Hvis det kan blive udgangen, så er det godt. Som tingene er i øjeblikket, hænger forsvarsforliget i en mystisk, uafklaret status; det er halvopsagt og halvtiltrådt. Jeg håber, denne sag må klares meget hurtigt, og jeg håber, den må klares i den rigtige retning, sådan at den ganske lille lysning, vi ser her, får en virkelig effektiv fortsættelse.

Hvad angår den af hr. Kjær Rasmussen foreslåede dagsorden, så er jeg ganske enig i dens operative paragraf; men hr. Kjær Rasmussen har været endnu uheldigere, end jeg var i formuleringen af min, idet der er realiteter i den dagsorden, som jeg mener bestemt er alt for uansvarlige og optimistiske. Jeg er ude af stand til at notere, at regeringen tilsigter den størst mulige begrænsning af statens udgifter; noget sådant vil jeg bestemt ikke skyde forsvarsministeren i skoene.

Erik Kragh: For en ordens skyld vil jeg indledningsvis sige, at jeg på den konservative folketingsgruppes vegne må afvise de to dagsordener, der er foreslået.

Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg, selv om jeg nok kunne føle mig fristet dertil, ikke vil indlade mig i en større diskussion om hele det storpolitiske billede. Jeg vil følge forsvarsministerens henstilling om at vente dermed til en senere lejlighed. Således som problemerne bliver fremlagt af hr. Morten Lange, er det jo de gammelkendte toner fra socialistisk folkeparti, og hvis denne politik blev gennemført, ville det befordre ganske ensidige interesser, som i hvert tilfælde ikke ville være danske.

Jeg må have lov til at sige én eneste ting